

Joan Vinyoli

TOT ÉS ARA I RES

JOAN VINYOLI

TOT ÉS ARA I RES

Edicions 62

Primera edició en aquesta col·lecció: juny del 2025

© Hereus de Joan Vinyoli, 1984

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo
Impressió: Liberdigital

ISBN: 978-84-297-8269-1
Dipòsit Legal: B. 9.763-2025

Tots els drets reservats



TAULA

Notícia editorial, 9

TOT ÉS ARA I RES

Postal a Salvador Clotas, 13

Última carta, 14

Happy few, 16

Queralbs, 18

Nessos, 19

Negra nit, 20

Des d'una certa distància, 21

Prou, 22

Tornar de buit, 23

A les fosques, 24

Sunt lacrimae rerum, 25

Els cucs de seda, 27

La història del soldat, 29

Una tarda, 30

Miramar, 31

Vincles, 32

Des del talús, 33

Retrat de família, 35

Matinada lletosa amb filferros, 37

Imatge fixa, 38

Per transparència, 39

Bempflingen, matinada, 40

Ciutat-firal, 42
Pyramid, 44
Tard en la nit, a les palpentès, 45
L'holandès errant, 46
Interludi, 47
Any setanta, 48
Brindis, 49
A mig camí, 50
Versos molls, 51
Algú que ve de lluny, 53
Tot és ara i res, 55
Epíleg, 57
<i>Notes</i> , 59

POSTAL A SALVADOR CLOTAS

Diguem-ne porta closa,
que vol dir que és difícil
d'entrar, sol, a propòsit,
on sigui, per exemple en una plaça
clara, amb acàcies dures gotejant,
picotejada pel piular
d'algun ocell.

Les vuit ennuvolades d'un matí
post pluviam. Passa a poc a poc
el temps.

D'on és que procedíem?
On és que anem?

Feliços pocs
als quals el cor mai no se'ls vol morir,
em deia fa molt temps la que tenia
la clau
i que m'obrí la porta de la casa
on vam passar alguns anys parlant de Shakespeare
i de records de la vida.

Sempre hi ha algú de qui no és possible
que prescindim.
Potser gràcies a això vivim encara.

ÚLTIMA CARTA

Fa un dia clar, però l'han precedit
molt foscos pensaments:
en una sola
jugada arruïnat.

Abominable
decrepitud, vergonya, deshonor
de tota vida.

No podràs salvar-te'n
ni tu que desmenties terra i fang.

Estranys poders ens arrencaven sons
dels límits del silenci,
quan, asseguts en dues
cadires de corcada
fusta de pi, vam passar moltes hores
fent música, absorts.

La música, un replà
de més amunt de nosaltres,
des d'on miràvem, aclucant els ulls,
l'àngel de Lochner acostar-se
com un incendi
que tapa el cel, a convidar-nos
a pujar sense escala
per espirals de foc.

Jo no sé res llevat del que se'ns dóna
per la meravellada puja d'una veu
porfidiosa cap a l'altre.

—En una escala al port
arran de l'aigua, sota una farola,
jeu embriac un home com en braços
d'algú. Passa una fira
de llums damunt la mar.

Què sabràs tu
de la terrible fam
del solitari que s'enfonsa
a poc a poc?
Com podràs ajudar-lo
quan tentinegi, ple
de dol obscur?

La barca plena de diumenges
on navegàvem és a fons.
S'ha desfet totalment
la bastida dels somnis.